

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια και τέλος)

— Θα τους προλάβω με κρινουγκρουσοθού :

— Τό πιστεώ. Έτοιμασθήτε μόνον γρήγορα.

Έτοιμασα άμεσα τό πιστόλι μου.

— Ο Βάν Έλοιγγ έκαμε τό ίδιο.

— Θα χυθή αίμα ! είπα λυπημένη.

— Ίσως νά τό άποφυγούμε. Άν οι Άτσιγγάνοι δεχθούν νά μās παραδώσουν τό κίβωτιο δέν θά χτυπηθούμε μαζί τους.

— Είπε περισσότερο από μās δέ. Ό ! πόσο φοβόμαι ! Φαίνονται άγριοι, τρομεροί. Και ή νύχτα δέν θ' άργήσει νά πέρσι, Θεέ μου ! Θεέ μου...

Τό χιόνι είχε άρχισέ νά πέφτει πειό πυκνό. Καθησμένοι πίσω από τό βράχο έπεριμένοντας με χτυποκάρδι.

Κάθε τόσο ο Βάν Έλοιγγ κύτταζε με τό τηλεσκόπιο τούς άτσιγγάνους και τούς φίλους μας πού έφθαναν.

Ο ήλιος έβγαλε πειά νά δύση πρός τά χιονισμένα βουνά. Στο μέρος του ουρανού πρός την δύση τά σύννεφα είχαν άποτραβηχθή λίγο και ήταν υπέροχο τό θέαμα αυτό του φωτός πού έχοντο γύρω φλογόβολοι, ένθ' εξακολουθούσε νά χιονίζει.

Ξανακιντάξαμε τό τηλεσκόπιο. Οι άτσιγγάνοι είχαν πλησιάσει άρκετά. Ήσαν άγριοι και καλά όπλισμένοι. Δέν φαίνοντοσαν όμως νά φοβούνται τίποτε. Ίσως άγνοούσαν τούς σκοπούς των φίλων μας πού τρεχαν κατόπι των. Μ' όλα ταύτα έτρεχαν και έδειχναν πόσο ήταν βιαστικοί από τις φωνές πού έβραζαν γιά νά αναγκάσουν τά ζώα τους νά ταχύνουν τό βήδισμα τους...

Ήσαν πειά κάτω από τούς βράχους πού κρυβόμαστε, όταν έβρανα ο Ίωνάθαν, ο Γόλδαμυγ, ο Κούινου Μόρρις και ο Σουάρδ τούς έφτασαν και τούς περικύκλωσαν.

Μιά βροντώδης προσταγή ακούστηκε :

— Άλλε !

Οι Άτσιγγάνοι κατάλαβαν άμεσα πώς τούς φώναζαν νά σταματήσουν και εκρότησαν τά χαλινάρια των άλόγων των. Ο άρχηγός των όμως ένας πελώριος αγριάνθρωπος πού ήταν καθάλλα ο ένα μαύρο υπερίφρανο άλογο, κύτταζε περιφρονητικά τούς αντιπάλους του και συγχρόνως έπρόσταζε τούς ανθρώπους του νά προχωρήσουν.

Οι τέσσαρες φίλοι μας έβγαλαν τότε τά περιστροφά τους και τά έστρεψαν έναντιον των.

Ταυτοχρόνως έπροβάλανε και ήμεις πίσω από τούς βράχους με τά περιστροφά στο χέρι.

Ο άρχηγός των Άτσιγγάνων άντελήφθη πώς δέν μπορούσε νά προχωρήσει βήμα και έδωσε κάποια διαταγή στους ανθρώπους του. Τους είδαμε τότε νά όπλιζονται βιαστικά με διπλα είχαν επάνω τους, με μαχαίρα και πιστόλια.

Η συμπλοκή ήταν άναποφευκτη.

Οι τσιγγάνοι όμως δέν έσκόπευαν, όπως άπεδείχθη, νά σταθούν και νά πολεμήσουν. Βιαζόντουσαν νά φτάσουν στον πύργο του Δράκουλα. Ο άρχηγός τους τούς έδειξε τόν πύργο, έπειτα τόν ήλιο πού έβγαζε στη δύση του, τούς είπε κάτι σε γλώσσα άγνωστη σε μās και τούς παρέσυρε πρός τά έμπρός...

Τήν στιγμήν αυτήν οι τέσσαρες φίλοι μας ώρμησαν έναντιον των, είδα τόν Ίωνάθαν νά τρέχει πρός τό κάρρο, επάνω στο όποιο ήταν φορτωμένο τό κίβωτιο με τόν κόμητα και ή καρδιά μου σφίχτηκε...

Ο άρχηγός των Άτσιγγάνων έδωσε τότε διαταγή στους ανθρώπους του νά περικυκλώσουν τό άμάξι. Αίτοι τόν ύπήκουσαν και έστέκοντο έτοιμοι με τά μαχαίρια στο χέρι νά χτυπήσουν. Ο Ίωνά-

νάθαν όμως δέν τούς έλαβε ύπ' όψιν του. Χύθηκε άπάνω τους, τούς έσπρωξε, απέφυγε τά χτυπήματά τους, και πήδησε με καταπληκτική ευκινησία πάνω στο κάρρο. Η τόλμη του έκαμε έντύπωση στους Άτσιγγάνους. Ο Κούινου Μόρρις τόν έμυμήθη και ώρμησε και αυτός πρός τό κάρρο. Τρεις Άτσιγγάνοι όμως τόν άρπάξαν κι' άρχισε νά καλαίη μαζί τους με λύσσα.

Είδα τόν ένα από τούς Άτσιγγάνους αυτούς νά χτυπά με τό μαχαίρι του τόν Μόρρις στο στήθος. Ταυτοχρόνως μέσα στην παροξέση του άγώνος άντίκρισα τόν Ίωνάθαν ν' άρπάξη με τεραστιά δύναμη τό κίβωτιο από τό κάρρο, νά τό άνασηκώη και νά τό πετάη κάτω.

Όλα αυτά έγιναν με καταπληκτική ταχύτητα. Πρός βοήθειαν του Ίωνάθαν έτρεχε τώρα ο Κούινου Μόρρις. Ήταν τρομερά ώχρος και κρατούσε με τό χέρι του τό στήθος του, από τό όποιο έτρεχε άφθονο αίμα.

Άν και πληγωμένος, ο γενναίος νέος δέν ήθελε νά μείνη ύμέτοχος του άγώνος.

Ο Ίωνάθαν πήδησε άμεσα κάτω από τό κάρρο, με τό πιστόλι στα χέρια. Ταυτοχρόνως ο Σουάρδ και ο Άρθούρος Γόλδαμυγ προχωρόντες με τό πιστόλια προτεταμένα ανάγκασαν τούς τσιγγάνους νά όπισθοχωρήσουν, βλέποντες, ότι δέν μπορούσαν νά κάνουν τίποτε περισσότερο πρός άσφάλειαν του κίβωτιου.

Τότε ο Ίωνάθαν ταχός, άποφασιστικός και ψύχραιμος, έσχεψε πρός τό κίβωτιο κι' έχασε τό μαχαίρι του μεταθ' της σχισμής του σκεπάσματος αυτού. Το ίδιο έκαμε και ο Μόρρις. Ένέτειναν τάς δυνάμεις των και τό σκέπασμα, τό όποιον ήταν κυρτωμένο, άρχισε ν' άνασηκώεται. Μιά προσπάθεια άκόμη και τό σκέπασμα τινάχθηκε ολόκληρο επάνω.

Μπρός στα μάτια μας έπροβάλε τότε φοικτό θέαμα. Μέσα στο κίβωτιο άνεπαύετο ο Κόμης Δράκουλας, μαυροφορεμένος, όπως πάντα, και κατάχλωμος. Το τίναγμα του κίβωτιου από τό κάρρο, τόν είχε μετατοπίσει ολίγον και ένα σπρό χωμάτια είχαν πέσει επάνω στα ρούχα του και τό πρόσωπό του, στο βαθύλωμα των ματιών του και στον λαϊμό του...

Τά μάτια του ήσαν ορθάνοιχτα, αλλά δέν έκινείτο, διατελών έν ληθάγγος... Γιά μία στιγμή έμειναμεν όλοι κατάπληκτοι, έντρομοι, άναποφάσιτοι. Έτσι καθώς τόν κυττάζαμε τρομερά χλωμόν, σαν κεμένο άγαλμα, τά μάτια του άγρίεψαν έξαφνα, φλογίστηκαν, πέταξαν άστραπές, στριφογύρισαν μέσα στις κόγχες των, κύτταξαν τόν ήλιο πού θά βασιλεύε σε λίγα δευτερόλεπτα κι' ένα διαβολικό μειδίαμα όπριού θράμβου, μοχθηρίας και εκδικήσεως ζωογραφίστηκε στο πρόσωπό του.

Τά δόντια του έτριξαν !

Ήταν, πραγματικά, έτοιμος νά σηκαθώ, έτοιμος ν' αναλάβη την τεραστιά δύναμη του βρυκόλακος. Ο ήλιος είχε κρυφτεί ο μισός πίσω από τά βουνά !...

Ο Ίωνάθαν όμως δέν έχασε τόν καιρό του, δέν έδειλίασε. Σηκώσε τό σπαθί του και μ' άστραπαία ταχύτητα έκοψε τό κεφάλι του κόμητος, ένθ' συγχρόνως ο Μόρρις έβύθισε τό δικό του στην καρδιά του βρυκόλακος !

Άφρησά τότε κρανυγήν καταπληξέως.

Ο κόμης, ο Δράκουλας, ο άνθρωπος του σκότους, μετά τόν θάνατό του έξηφανίσθη σχεδόν από τά μάτια μας, κατέπεσε σε σκόνη, δέν έμεινε από αυτόν παρά ότι μένει από ένα πτώμα πού τό κείναι !

— Ο Θεός νά τόν συγχωρήσει ! έπιθύρισε ο Βάν Έλοιγγ.

— Άμήν ! είπαμε όλοι...

Τήν ίδια όμως στιγμή ο Κούινου Μόρρις πού μόλις στέκονταν στα πόδια σωριάστηκε κάτω. Η πληγή του ήταν θανάσιμη. Δέν τού έμειναν παρά λίγα λεπτά ζωής.

— Πειθαίνο εύχαριστήμένος, είπα. Ο σκοπός μας έξεπληρώθη... Έβρανα δε καθώς μ' εκτύταξε άνέκραξε πάλιν : Άς εινε δοξαμένο τό όνομα του Κυρίου ! Κυττάτε ! Η κ. Μίνα έλυτρώθη. Η μόνυς μας παρήλθε !...

Μ' εκτύταξαν όλοι με θάμβος. Ο ήλιος πού εκρύφθηκε πειά ολόκληρος, πίσω από τά βουνά, είχε σχηματίσει γύρω από τό κεφάλι μου ένα ορόδιο φωτισέφρανο...

Ο Μόρρις εκόνθησε τό χέρι του, μās άποχαϊρέτησε και έξεψύχισε...

Οι άτσιγγάνοι είχαν φύγει...

Ο κόμης Δράκουλας δέν ύπρχε πλέον...

Κι' έπιστρέψαμε πρός τόν ποταμόν φέροντες μαζί μας τόν νεκρόν του άγαπητόν μας φίλον, εύτυχούς, αλλά και βαθεία ήλιμμένοι...

ΤΕΛΟΣ

Παρακολούθησε «ΤΗ ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ» τού συγγραφέως τού «Βρυκόλακα» Μπράμ Στόουκερ.